

Ťuk ťuk...

Ťuk ťuk...

Dunivý zvuk dubových dveří se rozléhal po celém domě. Avšak...co to? Kdo by tu touto podvečerní dobou mohl ťukat? Že by opět soused, který mi chce po stopadesáté připomenout, že je jeho kočka stále nezvěstná? Nebo nějaký neřád, který obíhá domy, klepe na ně a utíká?

Chtěl jsem předstírat, že nikdo není doma, opravdu jsem chtěl...avšak něco mě k těm dveřím táhlo. Nelze popsat jak, bylo to prostě něco...něco, čemu se nelze ubránit. Šel jsem otevřít, ale nikdo tu nebyl. Pouze okouzující sad podbarven červánkovou oblohou a jedna jediná zářící hvězda. Něco tak okouzujícího jsem snad ještě neviděl.

Slunce však po chvíli zapadlo, a začaly se objevovat další a další hvězdy. Některé byly zelené, a dokonce se pohybovaly. Připadalo mi, že jsou tu mezi námi, jen natáhnout ruku a... AUU! Narazila do mě temnota, temnota, jež zelené pohybuující se hvězdičky požírala a zvláště pištěla! Dostal jsem strach, zabouchl jsem dveře a snažil se co nejrychleji dostat do říše snů.

Následující den jsem přemýšlel o tom, co se vlastně stalo, ale především jsem přemýšlel o ní, o mém zářícím štěstí. Tu myšlenku ne a ne dostat z hlavy. Uvidím ji ještě někdy? Nesnědla ji tma? Seděl jsem na okně, čekal na západ slunce, ve svém skicáku jsem si cosi črtal, a netrpělivě očekával večer.

Avšak marně. Nic se nestalo. Ani obloha nebyla červená. Kabonila se, jako by mělo každou chvíli začít pršet, a také že začalo. Smutně jsem tedy šel dělat večeři, která nakonec chutnala leda tak souseďově ztracené kočce, protože jsem ji spálil a večeře skončila v popelnici. Každý večer jsem marně čekal a každý večer chodil spát s nadějí, že opět uvidím zářící neznámou.

Jednou za čas ke mně přišla taková hodná paní, která se o mě hezky starala, vařila, prala, uklízela a povídala si se mnou. Tyto dny utíkaly mnohem rychleji. Byl jsem rád, když tu byla. Dokonce mi nosila i lentilky, které jsem vždycky musel sníst. Většina z nich byla dobrá, avšak některé byly odporné. Po čase se mi podařilo rozpoznat, které jsou ty fujky, a když se zrovna nedívala, tak létaly jedna za druhou ven z okna.

Když jsem zrovna dodělával jeden z mých nákresů kamenného domku ve Francii, obklopený vinicí, zaslechl jsem onen vysněný zvuk, na který jsem takovou dobu čekal.

Ťuk ťuk...

Dunivý zvuk dubových dveří se opět rozléhal po celém domě. Nadšeně jsem se vydal ke dveřím. Nabral jsem takovou rychlost, že jsem to málem neubrzdil a z dubových dveří mohly být dubové třísky. Nebo ze mě človíček na nemocničním lůžku s otřesem mozku, což by bylo podle stavby dveří pravděpodobnější.

Nedočkavě jsem tedy otevřel s úsměvem na tváři, rozzářenýma očima a...ale dobrý den sousede. Jo kočička? Aha, aha...dobře. Ne, opravdu jsem ji neviděl. Tak ať se brzy najde. Ano, ano, je to smutné. Určitě, sbohem.

Se slzami v očích jsem zavřel dveře, a náhle se mi spustila stavidla. Snažil jsem se je zastavit, ale onen vodní živel byl zkrátka silnější. Ne že by mi snad bylo líto souseda či jeho ztracené kočky. Proboha ne. Najednou jsem viděl, jak se z mého hrnce, který byl ještě lehce přismahnut, odlupuje kousek po kousku čehosi, co ladným způsobem padá k zemi.

Růžovo-fialovo-modré předměty těsně nad zemí měnily svou trajektorii a začaly létat po místností. Ale počkat, vždyť jsou to motýli! Z hrnce již nezbyl ani kousek, zato motýlů byla plná místnost. Ti se pohybovali s takovou lehkostí a jemností, že se i stavidla sama od sebe zastavila. Měl jsem pocit, že stačí málo a poletím s nimi. Pokusil jsem se tedy trochu odrazit od země a opravdu. Už jsem se vznášel nad zemí.

Jak jsme tak létali po místností, vzpomněl jsem si na svou krásku z noční oblohy. Jak se asi má? Uvidím ji ještě někdy? Nesnědla ji tma? Má naděje byla téměř pryč, avšak nyní se mi otevřely nové dveře. Náhle jsem uměl létat. Ten den se na obloze objevily červánky, jako tenkrát, když jsem ji poprvé spatřil, vyletěl jsem z okna. Ťuk ťuk...Byla tu. Opravdu tu byla, a já jsem nehodlal ji znovu ztratit.

Ťuk ťuk...

Pane Giovanni, už jsem tu. Tak jakpak to s Vámi dn...

Haló...pane vstávejte! No tak slyšíte mě!? Co se vám stalo!?! Prosím komunikujte se mnou!

(O pár minut později.)

D – Vy toho muže znáte?

O – Ano, jsem jeho ošetřovatelka. Často k němu chodívám na výpomoc.

D – Co se mu stalo?

O – To přesně nevím. Šla jsem k němu jako obvykle a jen co jsem otevřela dveře, našla jsem ho ležet na zemi s rozbitou hlavou a v bezvědomí.

D – Podařilo se Vám s ním nějak navázat kontakt?

O – Nakonec ano. Ale to, co říkal, vůbec nedávalo smysl. Jediné, o čem ze mdlob mluvil, byla nějaká noční kráska a to, že už ji jistě brzo spatří.

D – Trpí nějakou nemocí?

O – Ano. Avšak mu jsou pravidelně podávány léky, bez kterých by mnohem rychleji podléhal své nemoci a trpěl by halucinacemi.

*(Přístroje v nemocnici začaly pípat, blikat a nastal zmatek. Ztráceli ho. Zničehonic však stařík řekl: „Ó proč tak pozdě? Tolik probdělých nocí a probloumaných dnů, tolik bolavých srdcí a strašidelných snů. Avšak jsi tu. Na plavbu bych se rád vydal, ne tak ledajakou. Plavbu po nebesích a nebeských dálkách, až tam, kde jsi ty.“
Následně vše ztichlo...)*

Už k tobě letím, brzy budu u tebe. Lehký jako pírko, bez všech starostí, se vší radostí s barevnými motýlky a...

Ahoj či-či. Letíš s námi?